

FORRÁS / SOURCE

ZINE 2022

PestLext

Tartalomjegyzék

SZARVAS FERENC:
Outsourcing 3

MASSZI BÁLINT:
elhiszed 5

LOVÁSZ KRISZTINA:
Mechanikus forrás 7

MARGETIN ISTVÁN:
A barátnőm sűrűn nyom entert 9

TOLDI DOROTTYA:
Szenvedélye a futás 12

FODOR BALÁZS:
Eperfa 15

JANCSÓ ÁGNES:
Aurél 17

BODOR EMESE RÉKA:
Anarchista zsoltárok 19

FORGÓ PETRA:
Afázia 21

SARNYAI BENEDEK:
Sárit kicserélik 26

KISS DÁVID:
A Permonyik 29

POSTA MARIANNA:
Elérni a forráspontot 35

FORRÁS / SOURCE

ZINE 2022

SZARVAS FERENC

Outsourcing

Lekászálódsz a matracodról, figyelsz rá, hogy a jobb lábad tedd le először a hideg linóleumra. Amint próbálsz felegyenesedni a sötét szobában, rögtön elkezd rázni a hideg; mint áramütés, rántja össze a testedet. A leszakadt redőnyön keresztül beszűrődő utcai lámpa sárgás fényében minden kicsi és fojtogató, a félszoba négy négyzetmétere mintha össze akarna préselni. Kilépsz az előszobába, hallod, hogy anyád a másik szobában úgy horkol, mint aki fuldoklik. Mindig ez van, ha négy üvegnél több sört iszik, ilyenkor elviselhetetlenül hangos tud lenni.

Bedugod a villanyórába a feltöltőkártyát, felkapcsolod a lámpát a fürdőszobában, a villanyóra kattogva indul el, megmosod az arcod a hideg vízben, mire megtörlöd, a lámpa kialszik, elfogyott az utolsó forint is az E.ON-kártyáról. A telefonod kijelzőjének a fényénél öltözöl fel és ellenőrzöd, hogy minden benne van-e a hátizsákban. Bakancs, munkásruha, sapka, hat paradicsomos babkonzerv – most csak háromszáz a Tescoban –, két akciós sólet és a szokásos tavaszi vagdalt húsok. Anyádnak hagysz három sóletet és egy kiló kenyeret, az három napig elég lesz neki, úgyis sörön él, csütörtökön meg jön a nyugdíj.

Kinézel a konyhaablakon, ott áll a ház előtt a szürke Ford Escort kombi a piros utánfutóval, csak rád várnak. Nem kockáztatsz a lifttel, nehogy bennragadj, gyalog rohansz le a hetedikről. Októberhez képest rohadt hideg van. A játszótéri kék mászókának támaszkodva alszik a kék kabátos hajléktalan, mintha odarozsdált volna.

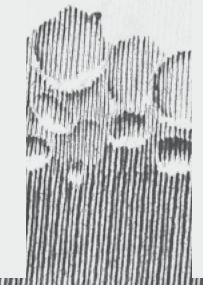
Kinyitod a csomagtérajtót, megcsap az állott ruha- és testszag. Begyömöszölöd a zöld hátizsákodat, miközben a többiek hangosan röhögnek a nyolcvanéves Sanyi alezredesen, aki az úttest túloldalán díszlépésben menetel a tiszti egyenruhájában. Megáll, tiszteleg, te még visszatisztelegsz neki, és beülsz jobb hátra, ötödiknek.

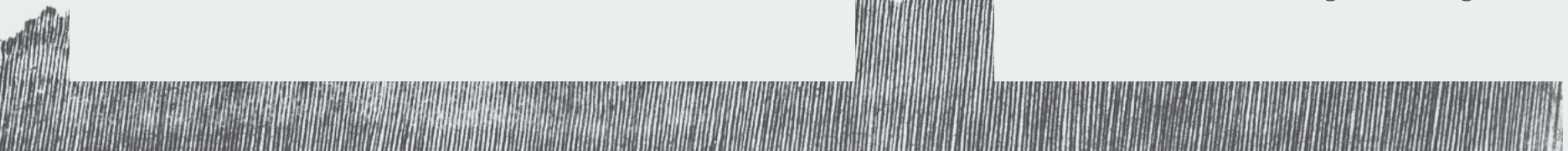
Az autópályára fordultok, a GPS szerint még kétszáztíz kilométer, és megérkeztek a célállomáshoz. A százhúszas tempó, a kárpit avas szaga és a kikapcsolhatatlan fűtés már Józsánál elringat. Pesten ébredsz.

A zsíros szélvédőn keresztül a felkelő nap fénye pont olyan, mint a napközis tea színe.

A Népfelkelő utcában kétezer forint egy éjszaka, és csak hárman vagytok a szobában, fejenként nyolc négyzetméter, saját szekrény, saját ágy, tévé és tisztaság.
Felmégy a szobádba, és irány a fürdő. A legjobb dolog a világon. Csak állsz a forró zuhany alatt, és hagyod, hogy lemossa rólad a budapesti víz a debreceni otthon szagát.
Az építkezésen szinte mindenki borsodi vagy bihari, pesti szinte nincs is. Húsz vidéki kőműves. Minden napot felessel és dupla feketével kezdenek. Első reggel csak kávét kérsz. A második naptól már rutinosan viszed magaddal vodkás üvegben a vizedet, azzal tudsz te is koccintani. Kilenc óra, körbejár a Kőbányai. Úgy teszel, mintha belekortyolnál, de nem nyeled le, visszacsorgatod a dobozba, és továbbadod.
Munka után közös italbeszerzés a diszkontban, te sört veszel. Minden este egy üveg Kőbányait. De nem nyitod ki, elteszed a táskádba, és a társalgóba zuhanyzás után nyolckor már ugyanazzal a sörösüveggel mégy le, amit hétfőn vettél, hogy koccintani tudj, azt az egy üveget szorongatod egész héten a biliárdasztal mellett.
Délben mindenki az otthonról hozott főtt ételt eszi, amit a feleségek legyártottak egy hétre előre. A besárgult műanyag dobozok tetején a hétfő, kedd, szerda felirat egyértelműen jelzi, hogy melyik nap van húsleves, melyik nap paradicsomleves, nem lehet összekeverni. Te délben tavaszi vagdalthús-konzervet, este babkonzervet eszel.
A hét végére már mindenki tudja, hogy rád senki sem főz, nincs feleséged. Sajnálnak és irigyelnek egyszerre. Mert milyen dolog az, hogy nő nélkül, csak úgy?
Aztán amikor pénteken betéved a munkásszállásra egy öreg prosti, rögtön hozzád irányítják, hogy van egy kiéhezett harmincéves a másodikon. Nem akarod elrontani a viccet. Csak miután belenéztél a savókék, dülledt szemébe és hagytad, hogy rátegye a kezedet a felpuffadt hasára, megérezted az erjedt sörszagot a leheletén, akkor jössz rá, hogy honnan ismerős ez a nő, kire hasonlít, és már futsz lefelé a lépcsőn, ki az utcára, futsz, futsz, és csak az M3 bekötőnél fordulsz meg.
Mire visszaérsz, már mindenki összepakolt, indultok haza.
Két óra az út. Éjfélkor álltok meg a ház előtt. Sanyi alezredes tiszteleg, amikor kiszállsz az Escortból. A hajléktalan kékkabátos mellé ülsz a mászókához, hogy kifújd magad, és odaadsz neki egy sört a diszkontos beszerzésekből, a többit felviszed anyádnak.

MASSZI BÁLINT

elhiszed

ju belív disz? – három szó, melyek meghatározták Péterék életét az elmúlt hetekben. újra és újra felhangzottak, teljesen váratlan helyzetekben: otthon a fürdetés után, amikor a gyerek törölközőbe csavarva várta, hogy apa bedugja végre a hajszárítót a dugaljba; a boltban, ahol Péter éppen azt próbálta megsaccolni, hány tekercs WC-papírt fognak fogyasztani így hárman – a gyerek, ő és Oleg, a hatvan pluszos, nyugdíjas kémiatanár, aki a bevásárlóközpont közepén csoszog felé szandálzoknis lábain, hogy ju belív disz, és maga elé tartja az okostelefonját; nem sokkal azelőtt kapta egyetlen unokájától, mielőtt el kellett jönnie. a kislányról azóta sem tud semmit, de most felemeli a telefont és Péter arcába nyomja, hogy elhiszi-e, amit itt és itt és ezek és ezek írnak; és Péter két tekercs négyrétegű, extra puha, kamilla-illatú papírral a hóna alatt nem tud erre a kérdésre egyértelmű igennel vagy nemmel válaszolni, különösen, hogy a gyerek valahol a péksütemények táján lődörög és a kakaós csigák közelében egyáltalán nem megbízható – így is kétfelé kellene, hogy szakadjon, ezért lehetetlen volna még egy tört angolsággal folytatott közös elmélkedés Oleggel az online forráskritika fontosságáról –, Péter tehát inkább úgy dönt, hogy egye fene, ennyi belefér, és bedobja a bevásárlókocsiba a kétszer tizenhat tekercset, majd egy határozott mozdulattal a hűtött sörök felé kezdi terelgetni Oleget. egyrészt azért, mert a péksütemények pont útba esnek; másrészt azért, mert ha a telefon kijelzője fölé belógó szakállas fejet nem is billentheti ki a hírdömping vonzásából, legalább annyit elérhet, hogy Oleg egy pillanatra érdeklődést mutasson mondjuk a különböző magyar sörök iránt. ju belív disz – hangzott el másnap reggel megint, a szalonnás tojások felett lóbálva a telefont, amikor a gyerek, a számára értelmetlen szavak után, egyszer csak dömdödömnek kezdte el hívni Oleget. Péter e fölött érzett atyai büszkesége – lám-lám, művelt kölyök ez, mégiscsak – mintha átsugárzott volna az öregre, mert nem sokkal ezután, az alsónadrágjainak vasalása közben, félrehívta Pétert, és a mindennapi rituáléját megszakítva, félig mutogatva, félig angolul hebegve tulajdonképpen megkérte: tanítsa meg magyarul, legalább egy kicsit, mert meg akarja érteni, hogy mit mond a gyerek. Péter, kihasználva az alkalmat, rögtön, ott, a félig kivasalt alsógatyakupac

mellett, a *jubelívdiszt* lecserélte *elhiszedre*; mint első leckét, ezt kellően egyszerűnek, mégis informatívnak és mindenekfelett hasznosnak találta. az öreg percek alatt megtanulta – a *dömdödömre* szintén kíváncsi volt, de azt bölcsen későbbre halasztották. Péter este, a vacsora mellett végig arra gondolt, hogy ha csak azt az *elhiszednyi* elégedettséget el tudta ma érni, már történt valami jó – mialatt az öreg, aki néha hevenyészett kémiaórákat tartott nekik, mindenfélét krikszkrakszolt a jegyzetfüzetébe; a gyerek a konyhaasztal mellett állva mutogatott rá, hogy *dömdödöm*, ő nevetve visszamondta, hogy *elhiszed*. Péter percekig szótlanul nézte őket.

LOVÁSZ KRISZTINA

Mechanikus forrás

Ott ül ma is megszokott helyén, a padon, ölében egy hanggal, délután fél négykor, vajon esni fog? Elképzeli, ahogy a gyerekének magyarázza: a hang az egy ütőhangszer, idiofon, azaz önmagában kelt hangot, de ez egy csecsemőre is igaz, ennél fontosabb, hogy úgy néz ki, mint a teknős teknője, kis, szabályos horpadásokkal, hogy a félhangoknak is legyen egy zug, ahonnan előbújhatnak. Pontosan nyolc horpadás és egy kis púp a tetején, ez a ding, ami dong – itt nyilván rákoppintana, hogy a gyerek örüljön. Elgondolkodik azon, hogy ezeket a horpadásokat valaki valamikor belekalapálta az acélteknőbe, van ebben valami ősi, ahogy kalapál a szívünk, szikrázik közben az acél, feszülnek az izmok, hogy aztán a legfinomabb érintésre.

Két kézzel játszik rajta, időnként kidugja fejét egy harmónia, valami dallam, ami nem ildomos, csak megható, akár egy teknős feje. Ilyenkor a hangszer elemelkedik egy kicsit és szemmagasságban lebeg, mint egy indiszponált UFO, aki vagy ami nem érti a Helmholtz-rezonanciát. Ujjbeggyel, tenyered dombjaival dobolva, súrolva, simítva, simogatva, így tanítaná a fiúnak, aki ott lebeg a szeme előtt ennyi év után is, pedig ébren van.

Amikor játszik, mindig ugyanazok a képek, illatok. A nézőpont: kilépve, felülről. A hely rögzített, délutáni pad a bérházaktól árnyékolt parkban, csak közben kezd körülötte völggyé mélyülni minden, ilyenkor hazatalál és mintha mesélne valakinek.

„Előtüremkedik a régi, nagy, barna ruhásszekrényünk és a forrás a temető utáni kanyarban, az erdő felé, amit csak úgy hívtunk, csorgó. Sosem fogom megérteni, hogy miért a szekrény és a csorgó. Tudod, a csorgó, a források csenevészebb változata, valójában tehénitató, amit előkelőséggel ruháztunk fel, hiszen cél, irány, iskola utáni program, találkahely, bandázás, kulacsok, kannák, demizsonok, biciklizés, erdőszél. A »megyünk a csorgóra« egyszerű öröme, szabadsága. Télen szánkóval.

Aztán emlékszem a nagy barna ruhásszekrényre, amiben Anya az ünneplőket tartotta, emlékszem, hogy lejárt az ajtaja, mindig úgy kellett visszaillleszteni a felső tokjába. Az alsó is fityegett már, és nem lehetett tudni, hogy mikor szakad le nagy robajjal.

Emlékszem, féltünk a meg nem történttől, hogy majd nagy robajjal megtörténik, mert mindennek meg kell történnie egyszer. Emlékszem a veszekedések előtti csendre, a fejünk felett lebegő fekete fejkendős felhőkre a zápor előtti pillanatban, emlékszem a nyárra, amikor mindig esett, az öregasszonyokra, akik jajveszékeltek emiatt. Emlékszem a fényképre, ami azon a fülledt délutánon készült, az első és utolsó, amikor mindannyian együtt, szép ruhában, a gyerekek, akár az orgona sípjai, én anyám ölében. Emlékszem a fényképész kopott köpenyére, az esernyőre, amivel árnyékolta a kompozíciót, emlékszem a nagy, fakókék fényképalbumra, ahonnan később kiloptam, hogy örökké velem legyen a szerkesztett idill. Emlékszem a vaku villanására, ami örökké beégette szemembe a barna szekrényt, amit soha nem javítottak meg."

Valaki pénzt dobott, játszani kell!

A hang, amikor leszakadt végre és a *hang* az ölében visszhangzik, egy meg nem született álom, ami lehet egy meg nem született álma vagy egy álom, amit egyszerűen csak nem álmodtak meg, megkettőzi a délutánt ez a kérdés, hogy lehet-e álom az álmodója nélkül, talán ez is az, miközben elered az eső, de ez pont jó aláfestés az isteni Nina dallamára, egy járókelő kérte az imént, aki pénzt dobott elé, nem maradt más, csak ez a pad és a barna délután, amit majd szépen összehajtogat és a levendula közé teszi. Nina megjelenik, mint egy hatalmas fekete felhő, amelyből kiesőzik a *Love me or leave me and let me be lonely*, és akkor is szemerkél még, amikor az alig kikelt kisteknősök, iszonyú iramban nekilódulnak totyogva a tenger felé, mint valami groteszk, szerkesztett hadsereg, olyanok, mint az emlékek, egy mechanikus forrásból indulnak és mindjárt elmerülnek örökre.

MARGETIN ISTVÁN

A barátnőm sűrűn nyom entert

A barátnőm nem küld képet a gyereke arcáról. Láttam már a gyerek hátát, sárga pólóban, vadmálnabokor előtt áll, a kép tetején kivehető egy világosbarna, esetleg sötétszőke hajtincs. Láttam a lábát, szürke sínadrágban, amikor a barátnőm elújságolta, hogy a gyerek belenőtt az uniszex korcsolyába, amit a születésnapjára küldtem. Láttam az ujjait is, egy rajzlapon, a körme alatt színes zsírkrétakosz.
A barátnőm szeret spamet kapni. Én utálom a hírleveleket, bankszámlakivonatokat, ÁSZF változásokat, a születésnapi akciókat és a díjbefizetést igazoló nyugtákat. Ha email jön a privát címemre, megörülök, hogy valaki gondolt rám. Eszébe jutottam, és írt, de nemcsak úgy rám írt, pitty, mizu, vagy pitty pitty pitty, szia, képzeld kirúgtak, nem tudsz valami jó pozit, hanem megadta a módját, levelet fogalmazott, a végére odaírta a nevét, és hogy barátsággal, vagy hogy szép napot. A telefon hangja is más, ha email érkezik. Mélyebb, elegánsabb. A szokásosnál mélyebben pittyen a telefon, örülök, új email, megnyitom, és csak egy emlékeztető, hogy három nap múlva véget ér a vízóra-diktálási időszak.
A barátnőm minden emailnek örül, és különbséget tesz spam és scam között. A számláit befizetés után mappákba rendezi, az elégedettségi felméréseket lelkiismeretesen kitölti, átböngészi a távoli városok amatőr színtársulatainak műsorát, a scameket pedig izgatottan nyitja meg, vajon kitaláltak-e valami újat, vagy megint csak Lidl vouchert nyert egy országban, ahol sosem járt, sürgősen telepítenie kell a legújabb vírusirtót, különben komoly veszélybe kerülnek az adatai, esetleg egy rákos amerikai özvegy kívánja neki adni vagyona jelentős részét, gyenge lengyeltudással fogalmazott levélben, the Lord örömére és dicsőségére. A barátnőm két nappal a járványügyi szükséghelyzet kihirdetése után megjósolta, hogy hamarosan ismeretlen, külföldi karanténban ragadt távoli rokonok kérik majd segítségét különböző kórházi- és hotelszámláik rendezésében. Két hónapot kellett várnia. Az első COVID-scam feladójaként a Yoda Hussain név szerepelt, ezen jót nevettünk, a scammereknek is van humoruk, biztos ők is unatkoznak néha az irodában.

A telefon hangjáról megismerem, ha a barátnőm ír. A barátnőm laptopról csetel, és sűrűn nyom entert. Ha nagyon izgatott, akár szavanként. Gyors sorozatban jönnek az üzenetek, öt-tíz egyszerre, másodpercenként pittyen a telefon, összeérnek a pittyek, az egyik még le sem csengett, fölhangzik a következő.

A barátnőm általában olyankor ír, amikor nem tudom elolvasni az üzeneteit. Ülök a vécén, és behallatszanak a gyors, összetorlódó pittyenések a nappaliból. Csomagot adok fel a barátnőm gyerekének, a barátnőm anyja lengyelországi címére, három hónappal az adott ünnep előtt, hogy biztosan megkapja, vagy épp csalásmegelőzés-oktatást tartok, és közben sorozatot rezeg a zsebemben a telefon, mint a villogós Combat Sniper játék-gépfegyver, amit újévkor nem mertem elküldeni a gyereknek, pedig úgy számolom, hogy március végén van a születésnapja.

Könnyen alkalmazkodom a barátaim kommunikációs preferenciáihoz. Van a telefonomon Messenger, Instagram, Google Hangouts, Viber, WhatsApp és Discord, nem zavar az ékezet nélküli írogatás, értem a magyar és az angol rövidítéseket, bármilyen témához találok egyedi gifet, képes vagyok kommunikálni kizárólag filmes mémek vagy indie videoklipek segítségével, és a Facetime-olástól sem zárkózom el. A barátnőmet hat éve ismertem meg, Sevillában, egy pénzügyi konferencián. Ő a PSD2 direktíváról tartott előadást, nekem már akkor is a csalásmegelőzés volt a szakterületem. Vele jobbára pénzügyi hírekről beszélgetünk, WhatsAppon, angolul, sok rövidítéssel, kevés emojival. A gyerekéről csak pár havonta küld képet. Ezeket nem tudom viszonozni, de mindegyiket beszívecskézem.

A barátnőm érzékeny a személyiségi jogokra. Törölte magát LinkedInről, és nem jelölt vissza Facebookon. Ha a gyerekről kérdezem, nem válaszol. Addig nem szól hozzám, amíg fel nem dobok egy új témát. Amikor befotózta nekem a gyereke rajzát, a gyereke ujjaival és a gyereke zsírkrétakoszos körmével, megállapítottam, hogy a gyerek bőrszíne szűk hibahatáron belül megegyezik az enyémmel, tehát valószínűleg ő is tavasz típus, tehát az a hajtincs a vadmálnabokor előtti fotón mégis inkább sötétszőke, mint világosbarna. Ezután megkérdeztem, mit ábrázol a rajz. Nem számítottam válaszra, arra pedig végképp nem számítottam, hogy egy nap két új információt is megtudok a gyerekről, de a barátnőm fáradt lehetett, esetleg úgy ítélte meg, hogy a kérdés nem a gyerekre vonatkozik, ezért elárulta, hogy űrállomást két kenguruval. A barátnőm gyereke farsangkor kutyának öltözött, lenyűgöző statikai érzékkel halmozza egymásra a sárpogácsákat a halacskás formából, és kedveli az űrállomásokat. Úgy képzelem, hogy a barátnőm gyereke fiú, de tisztában vagyok a gendertipikus gondolkodás kockázataival.

Ha a barátnőm olyankor ír, amikor nem tudom elolvasni az üzeneteit, nem szakítom félbe az aktuális elfoglaltságomat, még az alapos kézmosást sem hagyom ki. Nincsenek közös ismerőseink, mindent, amit róla és a gyerekéről tudok, a fényképeiből tudtam meg. Nem szabad reménykednem. Nem bízhatok abban, hogy kapok egy utcaképet, amiből kinyomozhatom, melyik városban, vagy legalább azt, hogy melyik országban vannak, hiszen a barátnőm által küldött jelek gyakran csalókák, a vadmálnáról is kiderült, hogy a mérsékelt égövön bárhol megterem. Nem várhatom, hogy egy kirakatüvegre rázoomolva meglátom a gyerek homályosan tükröződő mosolyát, ahogy arra sem számíthatok, hogy halloweenre, szilveszterre, farsangra vagy akár gyerekzsúrra kifestették a teljes arcot eltakaró, dekorálható papírmaszkot, amit tavaly július végén küldtem, és ha a haját sapka alá rejtik is, a fülét pedig lelapítja az álarc gumipántja, legalább a szeme színét megtudhatom a barátnőm gyerekének. Semmi ilyesmiről nem ábrándozhatok, hiszen az ilyesféle várakozások csak csalódáshoz vezetnének. Ezért ha a barátnőm ír, különösen, ha fényképet is küld, másnap reggelig nem nyitom meg az üzeneteit.

TOLDI DOROTTYA

Szenvedélye a futás

Gabriella a panel-konyha összecsukható asztalánál ül. Az ablak a szemben levő háztömbre néz. A kopott festékcsíkok között ki-be parkolnak az autók, azt figyeli. Mióta leült, besötétedett. Azt gondolta, fél óra alatt meglesz, de elment a délután, és még mindig csak a második mondatnál jár.

54 éves nő keresi párját. Szenvedélye a futás.

Egy ideje az utolsó szavakat ismételgeti. Hogy tudná párszáz karakterben megfogalmazni, hogy égeti a magány? Éjszaka az ajtórésben várakozik, majd fulladásos rohamként tör rá. A pánikörvény néha olyan mélyre löki, hogy már nem fáj, nem ad ki hangot, nyüszíteni sem tud. Ilyenkor puha hernyóvá görnyedve fekszik a nagymama kötött ágytakaróján. Szeme a semmire nyitva. Jellegtelen hálószobájának sterilitásában kapkod a levegőért, de semmi sem moccan. Néma csend-élet.

Keresi párját. Számos kapcsolat, tizenöt év házasság, két, már felnőtt, nőtlen fiú az élete mérlege. Az ünnepekre azért eljönnek, hetente egyszer videochatelnek, érezni rajtuk, hogy muszájból, de mindegy is. Gabriella kizsarolja magának. Egyedül van, nincs más választása, a finomabb módszerek csak semmilyenre hipózzák a kapcsolatokat.

A pszichológus szerint nem ez a megfelelő módja a kötődés megtartásának, de kit érdekel a pszichológus, nem ő ül órákat hipnotizáltan a monitor előtt, várva, hogy negyedórát beszéljen hozzá valaki. Persze az első pillanatnyi csendet megragadva búcsúznak is. De nem szabad telhetetlennek lennie.
A forrás hiányzik, Gabriella, az a maga baja, a problémáinak, tudja, van egy eredője. Azt kellene nyakon csípni.

Heteket töltött néma, lassú folyású gondolkodással.

Szenvedélye a futás. Már általános harmadikban megnyerte a mezei futóversenyt, a tesitanár is hamar felfigyelt rá. Olyan az alkata, mint az etiópoknak. Kicsi, ruganyos, szívós. Később a szexepilje is ez lett. Még ma is, ha belenéz a tükörbe, és két tenyerével letakarja az arcát, a teste akár harminc körül is lehetne. Mintha elfelejtette volna átengedni magát, hagyni, hogy a napok belekarcolják nyomukat a redőibe.

Tizenhat évesen országos bajnok lett. Hiába volt sokaknak jobb futócipője, még a kölcsönnadrágban is másodperceket vert a másodikra. A szakközépből a következő évben maradt ki, de az egyesületbe azért eljárt. Mivel már nem volt tanuló, teljesen megbonyolították az adminisztrációt. Folyton az igazolásokkal nyaggatták. Munkáltató, orvos, szülő. Az egyikhez hivatalosan, a másikhoz csak úgy privát nem volt sok köze. Gabriella csak futni akart.

A sportolói karrier lehetősége az első, megtartott terhességével úszott el, de akkora szerelem volt, akarta a gyereket. A futás maradt hobbi.

És Gabriella futott.

Futott, mikor a férje felhúzta magát a munkán, a gyerekeken, a szomszéd vén kurván. Futott a hisztik, az egzisztenciális stressz elől. Futott, mikor égette a kielégítetlenség szégyene. Sosem élvezte igazán a szexet. A férje még nem végzett, de ő gondolatban már a salakon volt. Futott otthonról, amikor csak lehetett, aztán valami mély kötelességtudat mindig visszahúzta. Ezeken az estéken pizzát sütött a fiúknak, és megengedte, hogy fürdés után még egy fél órát játszanak a számítógépen, pedig nagyon ellenezte. Rosszakat mondanak róla, akik értenek hozzá, agresszív, butít.

Futott az egyesületből, mikor meggyanúsították annak a mobilnak az ellopásával. Nem akarta, de rohadtul kellett. Sosem volt egy fillérje sem. A szülei alkalmi munkákból tengődtek, a sport meg csak vitte a pénzt, Gabriella hiába hozta az eredményeket. Nem derült ki, hogy ő volt, nem is szégyellte a lopást, de hogy az egyesülettől való elhidegülés kegyetlenül gyors folyamatában ez volt az első lépés, azt sokáig nem volt hajlandó elfogadni.

Futott az általános iskolai ballagásról. Csípte a szemét a kis költségvetésű, falusi giccs, rohant hát a sportösztöndíjas kollégiumi helyért, rohant az első fiú ágaskodó farkába, míg arcon nem csapta az abortusz altatószaga.

Általános harmadikban is futott. A Gergő elől, aki, ha elkapott egy lányt, annak ott vége volt. A padhoz szorította, és látványos mozdulatokkal, hátulról megtoszta, így mondta mindig. Hangos nyögésekkel kísérte az előadást, úgy tudta, ezt így csinálják. Persze nem volt ez igazi aktus, csak színjáték, imitáció, de akit megfogott, megsemmisült. Ilyenkor a még fel nem ismert, de már létező szexuális izgalom végigsöpört a nyolcéveseken. Gabriellát csak egyszer sikerült elkapnia. Csendben tűrt, úgyis mindegy volt már. Rövid volt a felhajtás. A lányok szánakozó megkönnyebbüléssel figyeltek. Nem sírt, csak utána a mosdóban. Kicsit bepisilt. Nagyon szégyellte. Gergő ámokfutásának egy Kati nevű, tagbaszakadt lány vetett véget. Összeszedte a bátorságát, és köpött. A tesitanár két hatalmas pofonnal tette helyre az ügyet. Aztán a toszogatásról senki sem beszélt többet. Nyom nélkül tűnt el a kislányokból.

Gabriella nem is érti, hogy jutott éppen most eszébe, most, mikor magát kell megfogalmaznia, hogy valaki a társa legyen.

Ez a te pszichológusod egy értelmetlen pénznyelő, mondta pár hete a barátnője a másodikról. Nem elemezgetni kell, cselekedni, ha lenne valakid, sokkal jobban lennél. Adj fel hirdetést, mi is ott ismerkedtünk meg.

És milyen jól alakulnak a dolgaik. Már az összeköltözést fontolgatják. Ez a társkereső oldal végre tényleg ígéretesnek tűnik. Jók a statisztikáik. Csak felejtené már el ezt a sok szarságot, hogy az írásra tudjon koncentrálni.

54 éves nő keresi párját. Szenvedélye a futás.

FODOR BALÁZS

Eperfa

A kutyatej propellereire
tegnap megint egy erősebb isten
árnyéka vetült. Alulmaradtak
a fűkasza inkvizítoraival szemben.

Ragacsos fehér vérük csöpög
a zöld halmokra, igyekeznek lezárni
üreges száraik átjáróit a behatolók elől,
de illatuk itt marad tanújelnek.

Talán,
ha visszatérünk a művelődési házakba,
és kertbarát köröket alapítunk,
közösen juthatunk valamire:

Oszd meg velem a tapasztalataidat,
hogy az agglomerációban
a youtuberól metszett ribizli
ugyanolyan jó lekvárfőzéshez,

én meg elmondom,
hogy mifelénk a fák törzsei azért csupaszok,
mert éjjelente lehántom,
hogy lisztet őröljek Bear Grylls
online ~~főzőkurzusához~~ workshopjához.

Gyere,
ropogtassunk poloskákat,
és főzzünk teát szobanövényekből,
méregtelenítsünk harisnyán
és cigicsikken átszűrve.

Alakul már kis közösségünk,
véd és dacszövetségünk,
de máig nem értem,

hogy a forrástól hány perc főzés
után lesz fogyasztható
emlék egy trauma.

Látod,
nekem igazán nem kell elmagyarázni
a lakótelepek genetikáját egy világvárosban,
a státuszvirágok ültetési rendjét
a parkokban,

elég,
ha kinézek a konyhaablakon,
beleszagolok a levegőbe,

máris érzem,
ahogy a kocsikon felmarja a festéket
az eperfa nedve.

JANCSÓ ÁGNES

Aurél

Huszonöt évig, kilenc hónapig és két napig élt Draskovits Aurélné és fia, Draskovits Aurél az erdei házikóban, közvetlenül a forrás mellett. Aurél legtöbbször a horgolt függöny résein keresztül vizsgálta az arra járókat, amikor mégsem bírt kíváncsiságával és közelebb merészkedett, mindig történt valami. Valami nem jó, ahogy Jancsival is. Jancsi más volt, mint a többi fiú, nem kiabált csúnya szavakat és szép kék cipője volt. Együtt kutattak a gombák után, lesték a madarakat. Jancsi mindennek tudta a nevét. Volt egy labdája is, zöld volt és puhán kemény. Aurél szeretett belerúgni, akkor a labda úgy repült, mint egy kövér madár. Egyszer megjelent Jancsi mamája. Magas szárú fehér cipő volt rajta, de a lábujja kilógott elöl. Piros volt a körme és kiabált, és Jancsinak hirtelen haza kellett mennie. Többet nem jöttek. Aurél fel is írta a kockás füzetbe, 1982. szeptember 18. 17:38 Jancsi piros körmű mamája itt járt.

Ez azután volt nem sokkal, hogy Aurélt elvitte a mamája a faluba. A keményített ing gallérja fullasztotta és a mamája olyan szorosan fogta a kezét, hogy szinte fájt. Aurél tudta, hogy itt megtanulhat mindent, ami az élethez kell. Ez fontos dolog, ezt kopogta a mama fehér magassarkú cipője is. Amikor odaértek a téglaépülethez, hirtelen túl sokan vették körül és túl hangosak voltak, aztán valaki meglökte és kicsúszott a keze a mama kezéből és ő ordítani kezdett, és nem bírta abbahagyni, amíg haza nem értek. Mama arca nedves volt, a szája szokatlanul állt. Többet nem mentek a faluba. Néha látogatók jöttek, mint Évikém a sárga szandálban, a zöldséges Jocó a bakancsával, meg a doktor bácsi. Aurél nem mindig értette őket, ilyenkor inkább kiült a forráshoz és órákon át figyelte a tollászkodó madarakat, a hurcolkodó hangyákat, a rózsákon hízott tetveket. Olyan magától értetődő, olyan egyértelmű volt minden mozdulatuk, Aurél mindig biztonságban érezte magát mellettük. Az embereken nem tudott kiigazodni. Soha nem úgy reagáltak, ahogy ő gondolta. Figyelte a szájukat, az ujjaikat, a cipőjüket, de egyszerűen semmilyen logikát nem talált a viselkedésükben. A piros szájú Rozit sem értette. Rozi gyakran járt a forráshoz és szinte minden alkalommal más kísérte, és Rozi is mindig más volt. Hol hangosan kacagott, hol

a szemét törölgette zsebkendővel, néha mintha félt volna, máskor meg két markából szürcsölte a vizet úgy, hogy még a ruháját is eláztatta. A mama azt mondta, hogy Rozi feslett. Aurél nem tudta, mit jelent ez, de azt tudta, hogy a mama nem örülne, hogy szereti nézni a Rozit. Egyszer Rozi nagyon szomorúan ült a forrásnál, nem volt rúzs a száján. Olyan volt, mint egy fészekből kiesett harkály és Aurél szerette volna megérinteni őt. Akkor és ott olyan egyszerűnek tűnt. Rozi szorosan mellé ült és rátette Aurél kezét a mellére. Pont olyan volt, mint Jancsi labdája, csak kisebb. Aurél szédülni kezdett, a mamára gondolt, hogy mit szólna, és sírni kezdett, Rozi meg csak kacagott és kacagott. Aurél fel is írta a kockás füzetbe, 1994. május 2. 19:23 Piros szájú Rozinak van labdája.

Nem jött többé Rozi sem. Aurél nem értette, mi történt. Aztán egyszer megjelent a doktor bácsi és azt mondta, hogy a mama sem jön többé, elköltözik a mennyországba. Aurél nem értette, a mama miért költözik el, azt meg végképp nem, hogy hogyan költözik bárhová is, ha ennyi földet halmoznak rá. De a doktor bácsi elmagyarázta, hogy csak a teste marad ott, ahol van, de ha Aurél sokat imádkozik a Jézuskához, akkor a mamának lesz egy létrája, olyan, mint amit egyszer a szifonos Gézuka hozott a spájzba, és akkor a mama lelkének még repülnie sem kell, csak felmászik a létrán és kész, ott is van a mennyországban. Aurél fel is írta a kockás füzetbe, 1999. november 6. 12:14 Mama felmászik az égbe.

Egy nyári reggel két bumszli cipős férfi érkezett a forráshoz szerszámokkal. Nagyon hangosak voltak, Aurél nem mert közel menni hozzájuk. Órákon át bámulta őket az ablakból, amikor elmentek, gumipapucsában szaladt megnézni, mi történt. A forrás eltűnt. Aurél nem értette. Dobolni kezdtek a fülében, egyre hangosabban és mélyebben és gyorsabban, mintha a forrás átkerült volna a testébe, mintha a víz nem tudna kijönni onnan. Ki akarta engedni, de nem tudta, hogy kell. A mama nedves arcára gondolt, és már szaladt is be a létráért a spájzba, csak nekitámasztja egy fának, felmászik és megkérdezi a mamát a mennyországban, ilyen egyszerű. Csúszott a papucs, ahogy lépkedett egyre feljebb és feljebb, kiabált a mamának, a doktor bácsinak, sőt még Jancsinak és Rozinak is. Már látszottak a csillagok, amikor megértette. Sokáig tartott lejönnie, a papucsát a létra tövében hagyta, bement a házba és felírta a kockás füzetbe: 2000. június 1. 22:35 Senki nem hall.

BODOR EMESE RÉKA

Anarchista zsoltárok

“We say that women »give birth« … But if they have not chosen, birth is not a gift they give; it is an extortion from them against their wills.”

MARGARET ATWOOD

1
Az államfő anyák napja alkalmából nyílt sajtótájékoztatót, majd ökumenikus istentiszteletet tart a Geológiai Múzeum pincéjében.

2
A T/(n+1) törvényjavaslat 3. bekezdésének szövegét változtatás nélkül közöljük:
A Genezis óta tudjuk, hogy az anyaméh termőföld, tehát közterület. Aki a közhasznú föld termését rongálja, az Államot és a Népet csonkítja meg. Ennélfogva a terhességmegszakítást hazaárulásnak minősítjük.

3
Országszerte szeizmikus rengés rántja össze a méhfalakat, a szerkezetileg gyenge épületekben komoly károk is keletkezhetnek.*
Rohamtempóban növekszik az egy főre eső hazaárulók száma.

4
A Bábák Anarchista Szakszervezete (BASZ) szamizdatirata az abortusztörvényről:
Emese óta tudjuk, hogy az anyaméh a forrás, amiből felbugyog a nemzet. Ne itassuk az elnyomókat! Az ellenállás eszközei:

1. *Flashmob.*
2. *Molotov-koktél.*
3. *Sebészi sterilizáció.*
4. *Fegyveres puccs.*
5. *Költészet.*

* hu.wikipedia.org/wiki/Richter-skála

„Boldog a nő, akinek testét nem uralja sem a tőke, sem az állam.
Boldogok a meddők és az eunuchok, mert ők öröklik a földet.”

5
„Költészet? Demagóg!” – reagál a belügy a provokációra.

6
Anyám forrás volt, én kútvíz vagyok, szélah.
Rejts kőméhed hűvösébe, Adonáj!
Só vagyok, rög és fű, szélah.
A magántulajdon dobot csörgetve énekel,
Jefte lányának haláltáncát járja.
Ne tűrd tovább, Adonáj!

Felduzzasztják gátjainkat,
halált kortyolnak mohón, mint a kutyák.
Apaszd el a vizet, Adonáj!
Ropog a gát, zsong az áradás,
ötmillió mérgezett kút országa vagyunk, szélah.
Ne tűrd tovább, Adonáj!

7
Az Anarchista Zsoltárok agitációs versgyűjteményt terjesztési tilalom alá helyezik. A felparcellázott női testek kollektív reszketése felfelé kúszik a Richter-skálán.

8
„Legközelebb arról is megkérdezem a Népet, hogy mikor menjek ki reggel szarni” – nyilatkozza az államfő az országos tüntetések kapcsán.

9
A földkéreg kettéreped. A törésvonalak tovább húzódnak.**

10
Adjátok vissza a természetes vizeinket!

** hu.wikipedia.org/wiki/Richter-skála

FORGÓ PETRA

Afázia

```
C:\User\forgopetra>
using System;
namespace afáziaforrás

def forrás (< forr +-ás (főnévképző))
def afázia (< görög: afaszia (beszédképtelenség) < a- (nem) + faszisz
(kimondás) < fano (beszél))
        print(“   “)


{
  class ProbaTeszt
  {
//ez itt csak egy széljegyzet. helyzetjelentés ami
        StartsWith (elviselhetetlen_csend && szorongásos_szeparáció ||
        fomo);
                in (“1”_szobás_lakás, “100m³”);
                        //pont mint a hógömb a párkányon
                        //csak sivataggal telített
                        //leválasztott és kerek
        EndsWith(recsegő_sípoló_digitális_szívzörej (in (7”||12”||15,16”)));
                unsafe static void TágulóZárkódás();
        Console.WriteLine(“most már bármelyik nap véget érhet.
        de tényleg”);

                try(kapcsolódás)
        {
                        az_ölelés=(is)automatizált;   //akárcsak
                        a lélegzetvétel
                        test && lélek: (csak(ezekben a terekben:
                        ”kapcsolódhat újra”));
        }
                 finally
        {
```



```
                        string felmerül_a_kérdés = “mi lesz a többiekkel.txt”;
                        AzokkalA ki= k KívülRekedtek(kódtalanok,
                        mérhetetlenek);
                        ki.Write(“szimulálhatod az együttérzést”);
                        ki.WriteLine(“félelemmel optimalizálhatod
                        a kötődést”);
                        ki.WriteLine(“egyik sem racionális, csak
                        operacionális”);
                        ki.WriteLine(“a tűzfalvédelem pedig elavult”);
                        ki.WriteLine(“így is lehet élni”);
                        ki.Close();
                }
        }
}
// Output: gátlásokkal integrálódott polimorf énkép

{
        class NyelvLecke
        {

get anya_apa() : új     {
//nyelveken tanulok
for (m;;) ajd (se;} gítek                       {
hogy.ne().csak(tátogjatok     }         {         }{         {         }}{        }};
                        //hiába látható leolvasható a hiányra mégis
                        mit választolhatok

a.szabad_helyeket = “azért teremtették hogy”
megtöltsék && nekünk = [{‘azt_tanították’:”egyre több helyet kell
magunknak követelni”}];
                        //hogy láthatóvá válhassunk
                        (ref readonly mielott meg letekernek ahangerot);

E.ŁsőkÍsęˇrŁeT.łĞy.G0nĐ0ŁT∀d/Ł@Ny0ḿ?

do
{
        Console.WriteLine(“majd együtt = {kodfejtunk}”, mint réges);
        réges = régen
        régen++;                        //csak ez most nem játék lesz
        kihámozzuk (hogy) {mit (jelentett(mindaz;amit
        (meg)hallottam||(el)hallgattak;)) { } }
        && mit (jelentett_mindaz)AmitÉnNemMertem{legepelni||megnezni};

        if (több nyelven lennék képes megszólalni<talán többet
        megérthetnék)
                break;          //legalábbis más magyarázatba nem
                tudok kapaszkodni

} while (a szupermakró alá szorított bizonytalanságom=el nem tűnik);

.hALlO.hAŁL0.Hal.Lo_ttoK??˝!!?!!7??!!.

with<roncsolt_mondattan>(növekszik a(hermetikus diszfónia,
digitális<bábeli>zaj))
        //együtt módosulunk olvadunk a rendszerrel a nyelvek végén
  {
        action
                (fülsiketítő;egyenrangúság) &&
                (személyre;szabott;valóságváltozatok)=
        () => Console.WriteLine(“ma már a kékfény, kékzaj altat”);
                Console.WriteLine(“becézget és simogat, azzal nyugtat,
                hogy igazam van”);
                Console.WriteLine(“mégsem érzem azt, hogy
                meghallgatnak”);
                Console.WriteLine(“hogyan tudunk”);
        return.to emberi.fogyasztásra=alkalmas(!párbeszéd);
        }

//de ahhoz hogy valamit mondani tudjak
//ismernem kellene a koordinátatáblában betöltött helyzetemet((is))

_.hALLO!734\hA110___H|al.L˝ṿ@Ł∀kI/?

A_Dialogue = [
                        _.bocsánat_meg_tudná_mondani_
                        _most_where(kellene_tartanom_?_);

_____________________________
```

```
                    echo “én.is
                    (đA/D_a;ˇ-d@°.dΨ_=ĐAd0g0k.”´
                    8!04ˇ01!_System Message: Critical Error

//nem sikerült lefuttatnom a parancsot. törlendő vagy átírandó
monológusra

dotnet new console--”ÚjraKözléskényszerítemMagam”
import (new language:”(hang)törmelék”);

<html>
<head>
<title>hiteles meztelenség</title>
</head>      <!-- képernyőről levágott  -->
body {       <!-- read_only  -->
    display: félmeztelen;
    align-items: középre-igazított-mindig-középre;
    height: amíg-csak-vissza-tudom-tartani-a-lélegzetem;
    justify-content: hitelesség-érdekében-muszáj-lebontani-a-falakat;
        <!-- nem baj ha fáj-->

<script>

        string str1 = “egyetlen fehéren villódzó gyertyaláng”;
        string str2 = “esztetizált szorongás”;
        string str3 = “semmi sem tartozik kizárólagosan hozzám”;



sourceOf:(rosszközérzet_in(ébrenlét.pillanata))=”artikulálhatatlan”);
        in közbeeső idő
            searchFor:(“szavak”);

mi (Jár.aFejedben()) {
        terhelésesSemmittevés()};
hogy (Érzed.Magad()) {
        nemBiztosHogy(meg_tudom_nevezni_az_érzéseim);
        if (egyáltalán(hozzám.tartoznak);
        clone();
        vagyunk vagytok vannak;
        mondataimból Eltűnt (azAlany);
            }  szívesen (Nyitnék ablakot) {
            de hallani úgysem hallhatom a hallhatatlant();
}

    {
        Console.WriteLine(“ez a szövegtest is olyan mint
        az agyag”);
        Console.WriteLine(“nehezen olvad fel a kezem alatt”);
     }


<script type=’text/javascript’>
//<![CDATA[“\\H|a|_|e|n|ge|d|n|é|m|_|m|a|g|a|m|_|m|e|g|z|a|b|o|l|á|z|a|t
|l|a|n|_|l|e|n|n|é|k|_|Ő|s|i|_|ö|sz|t|ö|n|á|l|l|a|t|_|f|e|l|sz|a|r|v|a|z|o|t|t|_|i|s|t|-
e|n|s|é|g|_|v|é|r|b|e|n|_|é|s|_|d|a|c|b|a|n|_|f|ü|r|ö|d|v|e|_|D|e|_|n|e|m|_|i|s|
m|e|r|(|h|e|t|)|e|m|_||a|_|sz|a|b|a|d|s|á|g|_|e|z|e|n|_|f|o|k|á|t|_|É|r|t|e|l|m|e
|s|_|sz|ó|_|n|e|m|_|h|a|gy|h|a|t|j|a|_|e|l|_|a|_|sz|á|m|a|t|_|É|r|z|é|s|e|i|m|_|
k|l|i|m|a|t|i|z|á|l|t|a|k|_|k|u|d|a|r|c|f|é|l|e|l|m|e|m|_|s|o|k|sz|o|r|o|s|í|t|o|t|t|_|-
j|e|l|e|n|l|é|t|e|m|_|e|l|a|p|r|ó|z|ó|d|o|t|t|_|É|s|_|r|ö|v|i|d|e|s|e|n|_|d|i|ssz|i|d
|á|l|n|i|_|k|é|sz|ü|l|_|a|_|cs|a|v|a|r|g|ó|_|t|e|t|t|v|á|gy|_|is|_|H|i|á|b|a|_|v|á|-
j|t|a|m|_|sz|a|k|a|d|é|k|o|t|_|m|a|r|g|ó|sz|é|l|e|k|n|e|k=|SZ|Ö|V|E|G|I|D|E|
G|E|N|_|l|e|t|t|e|m]”]>
</script>

de itt vagyok: |

                                                    //merre járnak a többiek?
```

SARNYAI BENEDEK

Sárit kicserélik

Sári nem akarja elhinni, hogy mi vagyunk a szülei. Nem tudni, ezt komolyan gondolja-e, vagy csak nem akarja, hogy azok legyünk. Ha rákérdezek: „na, és ezt miért mondod?" – elhúzódik egy sarokba és a lábait nézi.
Azt hamar megszokhatta, hogy nem minden saját, amit rajtunk lát. De hát mit lehet tenni: el kell dönteni, hogy önmagunkat választjuk-e vagy a családot. Ezt mondja Dr. Szaszkó-Lépy is. Ő azt hiszem huszonnyolc éve alapította a klinikáját: én már emlékszem arra, amikor édesapám először vitt minket hozzá alakításra. Hogy is hangzik az öreg doktor hitvallása: tökéletes család nincs, de kísérletezni mindig lehet!
Én is csak próbálkozni tudok, de nem lehet úgy alakítani engem, hogy mindenkinek egyszerre jó legyen.
A klinikai kezelőorvosom, Dr. Fortmans mindenesetre javasolta, hogy a törzsemet cseréljük ki, ha gyereket várunk. Azt mondta: a testalkatom, ami akkor volt, sose hízik hetvenöt kiló fölé, márpedig egy apának kell a puha has. A gyerek jót alszik rajta, és szórakoztatja, ha megfújja a hasfalat, az pedig rezeg: egy apuka így tud fizikai kapcsolatot kialakítani a lányával.
Hiába műtöttek rám új törzset, Sári sosem gömbölyödött rajta. Egy darabig megértettem: Dr. Fortmans csak lógó hasú embertorzót talált az én méretemhez, ráfogtam arra, hogy mellkastól térdig ez akkora hasfal, amin Sári már nem is találja a helyét.
Mikor Dr. Fortmansnak sikerült testhez állóbb törzset szereznie, már Zsuzsámon is mellet kellett cseréltetnünk. Sári az anyatejet sem akarta megpiszkálni: se a kis kezével, de még a kis lábával sem. Zsuzsának nem voltak nagy igényei a melleknél, annyit akart, hogy legyen másmilyen, de akárhogy cserélgettük, hol a jobbot, hol a balt, hol mindkettőt, Sári nem akart hozzájuk érni.
Csak akkor nem sírt, ha letettük a sarokba, és a lábait nézegette. Különösen a jobb lába tetszett neki, pedig az volt, amit születése után rögtön műteni kellett: nem nőttek ki rajta az ujjak. Nem akartunk a lányunkon csak úgy végtagot cserélni. Ugye, majd, ha nagy lesz, eldönti, kivel keveri össze a testét! Apámtól már láttam elég akaratosságot, mindig azt ismételgette: „amíg a kenyerünket eszed, a szerint alakít az orvos mindenkit a családban, amilyenek mi akarunk lenni az anyáddal!"
Jobb híján azt mondtuk: ha már muszáj, egy testkeveredés maradhat hármunk közt. Úgy emlékeztünk, hogy a kezeinket addig nem cserélte rajtunk senki: Zsuzsával onnan adtunk ujjpercmintát Dr. Fortmansnak, ő ezeket gyermekformára csiszolta, és a lányunk jobb lábára műtötte.

Sári alig kétéves korára már beszélt, de hozzánk szinte semmit se szólt. Pedig az anyjával ki tudja, mi mindent cseréltünk magunkon, hogy a kedvére tegyünk. Azt hiszem, csak a fejünk maradt a helyén, de egyik formánkat se tudta megszokni. Úgy tűnt, a kezünktől különösen retteg: mindig az arca magasságába húzta a lábait, valahányszor nyújtottuk felé a tenyerünket. Pedig esküszöm, soha egy ujjal sem bántottuk őt. Varrattunk magunkra hosszú, rövid, majd vastag ujjakat egészen gyermeknyi tenyerekkel, egyik se használt. Előfordult az is, hogy néhány hónapra mindkét kezemet levágattam.
Nem hiszem, hogy a testrészcserékkel volt baj: a bátyámat, Domit hamar megszokta. Ő volt az első, akit mindig felismert, ha látta, pedig a bátyámnak az a mániája, hogy a fejét egyfolytában cserélgeti a szomszédjaival. Az újdonsült fejekkel sosem emlékezett a lányunkra, de Sári így is engedte neki, hogy a lábait megfogja, és kukucskálósat játsszanak: „Domi báttyó!" – így kiáltott, valahányszor a bátyám arca előbukkant a kis lábfejei mögül.
Az anyjával nem hagyhattuk, hogy velünk szóba se álljon. Amikor tanítottuk neki, hogy: „apa, anya", folyton azt suttogta: „nem is". Nem volt más választásunk, alakítani kellett a lányunkon: mindig megkérdeztük, milyen szeretne lenni. Arra is biztattuk, hogy az óvodában bökjön rá bármelyik csoporttársára. Mondtuk neki, hogy ha választ, akkor mi majd megbeszéljük a szülőkkel, hogyan keverjük össze a gyerekeinket.
Sári minderre nem mondott semmit, de legalább nem húzódott a sarokba. Így hát kísérletezni kezdtünk az alakításával: kezeket, ujjakat, nyakat, törzset cserélgettünk, még mandula-, és köldökműtétje is volt. Dr. Fortmans ezt szakszóval iteratív nevelésnek hívta: véletlenszerű döntésekkel alakítjuk a lányunkat, amíg valamilyen formában családtagnak nem érzi magát.
De akárhogy próbáltuk, négyéves korában is egyre csak azt ismételgette nekünk, hogy nem vagyunk a szülei. A lábát nem cseréltük: Sári az ujjainkat legalább a saját testére varrva meg tudta szokni. Ekkoriban már maga a klinikaigazgató, Dr. Szaszkó-Lépy kezelte a lányunkat, jobb híján fejtranszplantációt javasolt: „Más fejében nyoma sem marad annak, amit a lányuk most gondol Önökről!"

Sári akkor sem szólt semmit, amikor elmondtuk neki, hogy Domi bátyám lányával fognak fejet cserélni. A kis Annusnak erről nem kellett sokat magyarázni: az apja arcára nézett, tudta, mi következik.
A műtét után még a kórházban tükröt tettünk Sári elé. A kis Annus-szájával sárisan artikulálta a suttogást: „akkor sem vagytok a szüleim.” Az anyjával nem tudtuk, hogy egyáltalán bármi másra emlékszik-e még a Sári-agyból, de ezt az egy mondatot mintha csak a régi varrta volna rá az új ajakra.
Tegnapelőttig viszont legalább világgá menős korszaka nem volt. Azt vettük észre, hogy a jobb lábán egyesével fel- és le mozgatja az ujjakat. Most tanul éppen ujjon számolni, gondoltuk, de amikor olyan öt perce csinálta, óvatosan közel mentünk hozzá. Azt mondta: „számolom, hány aputól-anyutól fogok egyszer elárvulni.” Mikor végzett, összehúzta az ujjakat: mintha a lábára varrt apa- és anyamaradékok jegyezték volna meg egyenként a szülőket.
Felemelte a hangját: elindul, és megkeresi az összes anyját és apját, ahány testben most vannak! Az anyjával ekkor néztünk egymásra: életünkben először nem érdekelt minket, hogy fél a kezünktől. Két felől felkaptuk a lányunkat, akárhogy kapálódzott. Zsuzsával egyre gondoltunk: Sári ötlete már túl nagy őrültség ahhoz, hogy családon belül tudjuk kezelni!

KISS DÁVID

A Permonyik

Mint féreglyukak az
univerzumot, hálózzák be titkos
járatok
a föld alatti világot.
Egy-egy omlás
eseményhorizontján ki-be jár az ősi
Bányarém,
összekapcsol teret, időt,
beutazza otthonunkat: Közép-Európát,
kártyapakliként keveri a nyelveket,
hozza-viszi: teremti a népeket.

Bár termete törpe
és alakja csúf,
nagy úr a Permonyik:
hegyek nyílnak szavára,
vagy épp zárul a tárna,
lobban a láng
és ébred az érc.
Máskor meg segít:
a bajban megszólít,
tűz, víz és kő elől
megóv, ha kell.
Ám a hálátlan szívet
szívéből megveti:
ha segítő kezébe
fél pénzed nem adod,
elveszi mind,
és megreng a bérc.

Ő vezette
kelta ősömet
a fehér kincs nyomára,

keserű ereken fel és le,
Hallstatt gyomrába.
Ő fogta kezét,
mely baltát ragadott,
hogy nyessen, vágjon, irtson,
gátat vessen, vályút vájjon,
építsen hordót, csónakot,
és szítsa, szítsa, szítsa
a tüzet,
míg Ebensee-ben
felszáll a pára,
és a múlt zavaros oldatából
nem marad más vissza,
csak a só.

Birodalmak jöttek,
birodalmak buktak,
már itt is, ott is
sok száz éve
szárnyalt a kétfejű sas,
mikor a Bergmandl
Lahnsteinből Mathiast
Szomolnokra vitte:
aranyat és rezet
rejtett a vájata,
huták tüzében
olvadt a vas.
Ahogy búvópatakba
fut sok szivárgó ér,
jutott a vérébe
szlovák, szász és magyar
vér: Weselovski, Plentzner,
Kontur, Sorger,
Augustin, Erbn,
és Mátyás.
Így lett Lahnsteinerből
Lanstainer: Andreas,
Franz, majd Ignaz.

De szólt a Permanyik:
a Bánát vár,
faszénégetők ősi odvát
kőszénnel váltani meg
hív a haladás.
És szaladt Szepes népe
a járaton át –
ők tették naggyá Steierdorfot,
mellettük a románok Aninát.
Leinsteiner volt már
Ferdinand ősapám,
mikor Úrvölgy tótjait
a Birgej mellé vezette:
Jaszenszkyk,
Fuszanok, Riesek és
Gregorok
váltak vele eggyé,
mint fémek a hámorban:
erős ötvözetté.

Teltek az évek.
A Bányatörpnek máshol volt dolga:
messze a cseh és osztrák
tartomány határán feküdt
a száraz Franzensthal.
Mint kis férget,
ki a szikkadt földben
alig él,
de esőszagra
veszetten vájja a centiket
előre, fel,
úgy vezette a Perman
a virágzó
Brennbergbe Bartolomej
Červiket –
ott új hazára lelt és nőre:
elvette a lakompaki Hufnagel
Mariát,

kinek apja Mathias, anyja krobót:
töröktől északra szakadt dalmát,
Klebaschitz, szintén
Maria.

A Pörtmandlinak pedig
sosem elég, százfelé nyílik
barlangbirodalma.
Megindult megint,
és lelte álmában a megesett
vend cselédlányt, Werdnik
Mariát,
ki hazatére akkor a felső-stájerországi Judenburgból
az ő szülőfalujába, az alsó-stájerországi Pamečébe,
mely másképp Pametschnek neveztetik, és szülé az
ő elsőszülött fiát,
a törvénytelen Jakobot,
unokáját
Brdnik Simonnak és
Mihev Mariának,
a Mislinja és a Suhodolnica
völgyéből,
hol egymással
a Rahtel, meg a Pohorje
farkasszemet néz.

Szólt a Perkmandelc:
jer Jakob, te vend vájár,
Mežica pléhbányájából vissza
nincs út, csak Brennbergbe,
előre, fel –
és Jakob elvette ott
Červik Bartolomej kiskorú
lányát, Theresiát,
ki szült neki tizennégy
gyermeket, köztük egy Mariát,
és a tragikusan fiatalon elhunyt
Rosát.

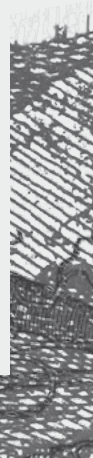

És dübörögtek a bányák.
Ontották magukból
a sót,
az aranyat,
a rezet,
a vasat
az ólmot
és a szenet –
birodalmak jöttek,
birodalmak buktak,
felemelkedtek új nemzetek,
évszázadok lassú kattogása után
sebesen peregtek az évtizedek, a
fejlődésnek
nem szabott gátat semmi.

De a Permantli
mégsem nyughatott: lent,
a fülledt légben kicsiny szikra szálló
szénport játszva lobbant lángra –
feltüzelte hát az éhező tömeget,
vöröslött Brennberg, égett a hegy, és
ükapám, Raymund
dupla bérért hátrahagyta
Stájerlakaninát,
Leinsteinerből Leinstein lett,
és a letört sztrájk után is maradt,
hogy elvegye
Werdnik Jakob idősebbik lányát,
Mariát.

De a családi béke idegen gondolat,
ha a Bányamanó szövi sorsodat.
Így, ártatlansága árán,
végül Jakob szebbik lánya,
Rosa lett az ükanyám.
És dörgött az ég,
és lángolt a görbe halom.

Míg fortyogott Brennberg,
Ágfalva és Sopron,
a Sáni kocsma asztalánál
a Permandl
kacagva kevert a pakliba
pár stájer, hiánc
és sok-sok magyar lapot,
és lett dédanyám
és lett nagyanyám,
és lett anyám,

és belőlük én.
Engem a Permonyik
teremtett, és bennem él:
féregként fúrja agyamat,
járatai behálózzák elmémet.
szüntelen szólít, egyre hív
Ebensee,
Szomolnok,
Steierdorf,
Pameče,
Františkov
és Brennberg.

Magamba vágom
a csákányt,
Szerencse fel,
szerencse le!
Vég nélkül mélyül
a tárna, tovább,
előre, le –
Ilyen a bányász élete.

POSTA MARIANNA

Elérni a forráspontot

A folyosón azelőtt kapcsolódott le a lámpa, hogy belépett a lépcsőházba, a kapcsoló még meleg volt és ragacsos a szomszéd lakó érintésétől, olyan volt az egész, mintha más megkezdett mozdulatát folytatná, ettől a gondolattól alig várta, hogy bejusson a lakásba és megmossa a kezét, ilyenformán a kézmosás számára egyet jelentett a megérkezéssel, a megérkezés egyben szabadulásnak tűnt, szabadulásnak mások megkezdett mozdulataiból, hogy végre önmagától mozdulhasson, maguktól mozdulhassanak benne is a dolgok, ilyen nincs, erre gondolt, hogy semmi nem mozdul magától, minden rendeltetésszerű, a másodpercek egymásnak dőlnek, mint a dominószelvények, és az idő kibillen, folyók lépnek ki a medrükből, de ebben nincs semmi váratlan, erre gondolt, hogy ő már képtelen a csodálkozásra, tudja, mi fog most történni, anélkül, hogy végiggondolná, kézmosás előtt leveszi a cipőjét, felakasztja a kabátját az előszobában, kézmosás után tükörbe néz, a konyhába megy, megtölti a forralót vízzel, a gomb pirosra vált, a víz zubogni kezd, eléri a forráspontot, a forráspont jellemző az adott anyagra, ha a víz egy atmoszféra nyomáson nem száz Celsius-fokon forr, akkor nem tiszta, ez a víz tiszta, száz Celsius-fokon forr, ez megnyugtatja, csészéket vesz elő kancsó helyett, két csészét, az egyikbe gyömbéres rooibos filtert, a másikba natúr rooibost tesz, így szokta, előbb a filter, aztán a víz, a víz a kancsóban forr, amikor a teafilterekre önti azt, percekig nézi, ahogy a forró vízben oldódnak a színek, a sárga és a vörös illata kimossa az orrüregekből a benzingőzt, a verejtékszagot, a keresztutcák ammóniaszagát, az alvadt vér édeskeserű ízét leoldja a nyelvről, a magas hőfokon mosott ruha fertőtlenítőszagán felülemelkedik az öblítőtavasz, nem várja meg, amíg a tea kihűl, a nyelvével akarja tetten érni a forráspontot, először az ízesítetlen rooibost kortyolja el, nem vesz tudomást a fájdalomról, perzseli a nyelvét, aztán, mintha jéghegyek olvadtak volna el a szájában, az ízlelőbimbói érzéketlenné válnak, a gyömbéres tea íze semmiben sem különbözik a natúrétól, natúrétól idegenül hangzik, ahogy kimondja, mint egy másik világ nyelve, más világé, másvilágé, agya, mint egy

ázni hagyott teafilter, ahogy kioldódnak a gondolatai, azok is, amiket szeretne visszagyömöszölni, semmi nem mozdul magától, minden rendeltetésszerű, már képtelen a csodálkozásra, tudták, hogy ez lesz, ő tudta, Sára is tudta, hiába mondta, hogy nem gondolta, hogy ez lesz, hogy egyszer ide jutunk, így mondta, ide jutunk, mintha neki semmi köze nem lett volna ehhez, mintha Sára nem is tehetne erről, csak ő, ő tehetne róla egyedül, mintha az a nő úgy akart volna az élete nője lenni, hogy nem tesz érte semmit, mintha egyedül a férfi dolga lenne, hogy gondoskodjon erről, mintha a nőnek eleve járna ez az életemnője dolog, ő csak szabadulni akart, szabadulni mások megkezdett mozdulataiból, hogy végre önmagától mozdulhasson, maguktól mozdultak benne a dolgok, magától mozdult a keze, amikor megragadta Sára torkát, a fogai maguktól harapták a nő alsó ajkát csók közben, ebben semmi váratlan nem volt, figyelmeztette korábban, világosan megmondta, hogy többé ne mondjon neki ellent, hogy Sára nem létezhet nélküle, nélküle semmire sem menne, semmire se képes, a vesztedbe rohansz, pontosan így mondta a nőnek, amikor az legutóbb veszekedni akart vele, ebben semmi váratlan nem volt.

Impresszum

Felelős kiadó:
KOLLÁR ÁRPÁD, MISZJE

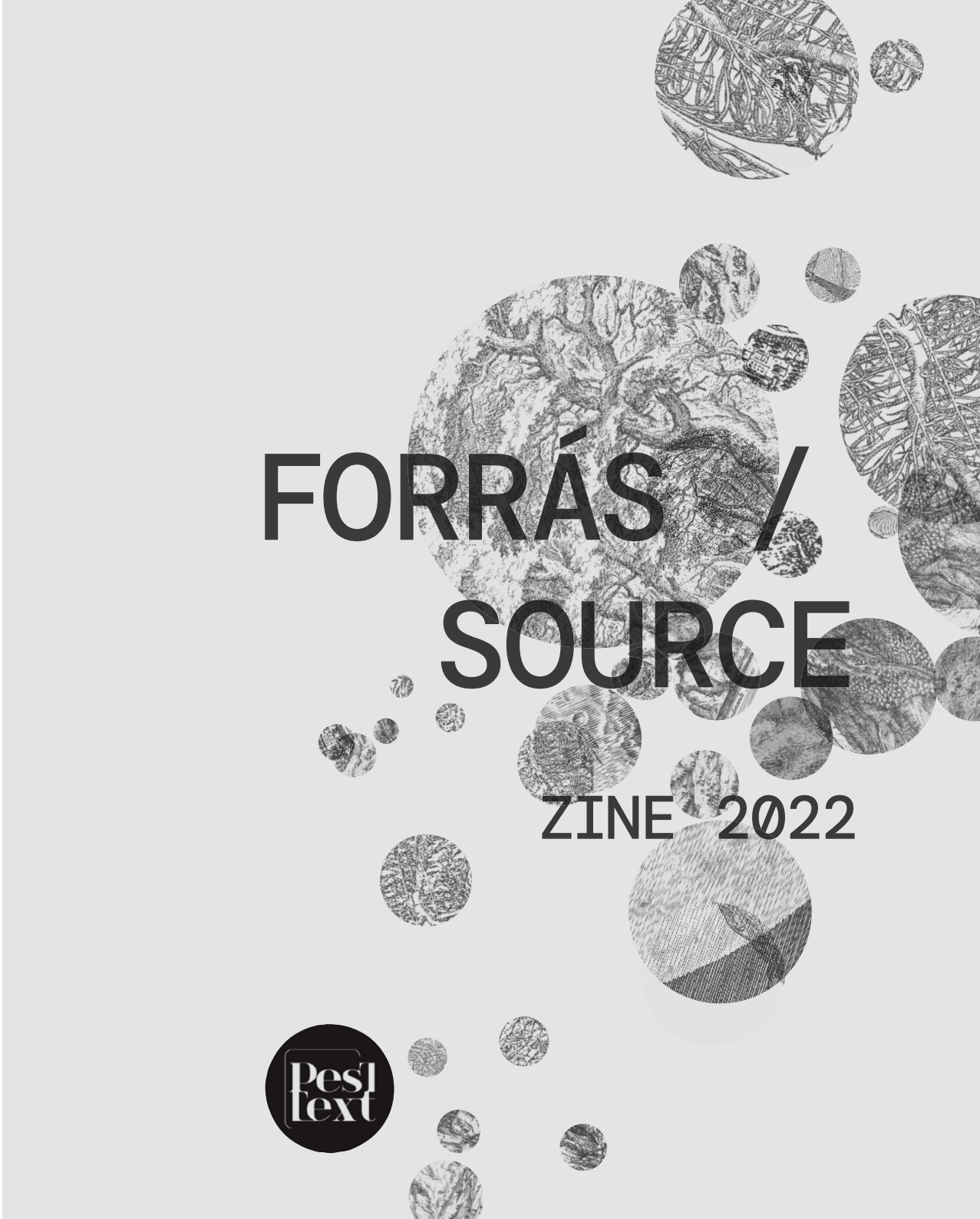
Szerkesztő:
BORBÁTH PÉTER

Korrektor:
SIMON BETTINA

A borítót tervezte:
REMSEY DÁVID

A kötetet tervezte:
REMSEY DÁVID, BELSŐ ANGÉLA

Nyomdai produkció:
WUNDERLICH PRODUCTION KFT.

FORRÁS / SOURCE

ZINE 2022